

Nr 1 2002 - Ledaren

Naturvårdsverkets försvar för lojakt är pinsam läsning

TVÄRTEMOT VAD JAG väntade mig beslöt Naturvårdsverket om jakt på lodjur även utanför renskötselområdet. Jag ser det inte som någon katastrof att 45 lodjur får skjutas, även om jag ifrågasätter etiken i det, så länge de problem lodjuren förorsakar är så marginella. Det som upprör mig är något annat.

EU-kommissionären Margot Wallström har med skärpa framhållit att jakten strider mot habitatdirektivet. Naturvårdsverkets egna jurister menar att jakten strider mot svensk lag. Trots detta beviljar Naturvårdsverket jakten – med mycket tunna motiv.

För mig har det sedan länge framstått som solklart att jakten strider mot gällande lagar, direktiv och konventioner. Sedan må det finnas de som tycker att reglerna är dåliga och borde ändras. Det har jag respekt för. Men så länge reglerna finns ska de följas. Sedan är det fritt fram för den som vill agera för förändring. Hur skulle samhället se ut om vi alla bryter mot de lagar och förordningar som vi anser dumma? Själv kan jag se åtskilliga som jag helst skulle vilja bryta mot, men min moral säger nej!

Det främsta skälet (bortsett från det moraliska) tillatt Naturvårdsverket inte skulle ha beviljat denna jakt är följande: Hur ska nu Sverige med någon trovärdighet kunna protestera mot att Norge bryter mot Bernkonventionen! Svaret är naturligtvis att det kan vi inte.

För övrigt blir jag bara pinsamt berörd av Naturvårdsverkets försök att försvara beslutet, liksom av regeringens försök till försvar i skrivelser till EU. Skäms Naturvårdsverket!

SÅ HAR JÄGAREFÖRBUNDET och LRF kommit med sin traditionella ansökan om vargjakt. Förra året gällde det tio vargar! I år ”bara” två. Tillnyktring kan tyckas, men det beror på att norrmännen gjorde jobbet i fjol.

Jag kan inte längre bli arg, utan blir bara så ledsen och beklämd när jag läser ansökan. Hur kan det finnas sådana människor? Ska den ynka lilla vargspillra vi har i vår del av världen äventyras för att det finns några jägare som inte kan avstå från att jaga med hund? Jag skriver avsiktligt ”några” jägare för jag vet att det finns många som sätter det vilda i främsta rummet. Jag vet också att det finns många i glesbygd som upplever en ökad livskvalitet enbart av att veta att det finns varg och lo i skogarna. Detta vägrar SJF och LRF att inse – eller är det bara så att man ska tala tyst om dem?

Svenska Rovdjursförbundet har alltid satt en ära i att för våra beslutsfattare framhålla att hänsyn i olika avseenden måste tas även till dem som inte vill ha rovdjur. Det är till exempel därför vi så enträget framhåller att medel måste ställas till förfogande för stängselbyggande. Det är också därför vi inte ställer oss avvisande till viss jakt på rovdjur – när det är möjligt. Tänk när den dagen kommer då SJF och LRF – inte bara på papperet – säger att rovdjuren måste få leva och vi människor försöka anpassa oss. Jag undrar om jag får uppleva det.

SEDAN VILL MAN FÅ OSS att tro att ansökan står i överensstämmelse med rovdjurspropositionen. Förbundet läser tydligen proppen som f-n läser Bibeln. Väntar sig SJF och LRF verkligen att bli tagna på allvar? Vill man vara med i den seriösa rovdjursdebatten? Förmodligen är svaret Ja, men man kan ju undra.

BJÖRN LJUNGGREN